

Megkérdeztem Wernhert (össze is tegeződtünk, végül is csak harmincnégy éves, a legfiatalabb doktor az akadémián, és az SS ezredesei között is, gondolom), hogy szerinte mi még képesek leszünk elutazni a Marsra? Ezen kissé felderült, az utóbbi időben kénytelen volt beszüntetni lételemét, az álmodozást, ráadásul erre éppen Hitler is kifejezetten kitért a fogadási „beszédében”, hogy nem űrutazásokról kellene álmodozniuk, mint a gyerekeknek, hanem megmenteni a birodalmat és a népet. Amikor lezuhant az első V2 Londonra, Wernher állítólag nem örült a többiekkel. Azt mondta, a rakéta kifogástalanul működött, csak rossz bolygón landolt. Akkor persze a felettesei elnézték neki a dolgot, a nagy diadalmámborban, most bezzeg visszaütött. Apa is hozzászólt a beszélgetéshez, biztatóan, hogy éppen most nem szabad leragadnunk a jelennél, hanem a jövőbe kell vetni a reménységünket, mivel ez a bátor népek szokása. Politikusnak kéne mennie, Max, mondta erre nevetve August, mind neveltünk, én meg megint feltettem a kérdést, hogy Wernher szerint mennyi idő még a Mars-utazás.

Dorotha kávé és süteményt szolgált fel, a fagyaltot is kikészítette. Még mindig nagyon meleg van, éjjel is, elég forró az atomrobbanások nyara (mindenki attól fél persze, hogy emiatt, Lotte is ezen aggódott nemrég a strandon, akkor még egyszer bekenem a hátad, mondtam neki, csak ne aggódj, erre persze nevetett). Dorotha is megállt a tálalásban, és a híres professzorra nézett várakozóan, mint mindannyian. Anya is, bár ő végig a zongorára sandított az előtérben, tudtam, egész este az járt a fejében, hogy majd ő játszik nekünk, mint egy nagypolgári asszony. Végül játszott is. Kicsit több konyak fogyott a kávéhoz, Wernher arca pedig néha

megrándult, mikor félreütött, de végül kedvesen megtapsolták a csapnivaló Holdfényazonáta-előadását.

Először egy állomást kell építeni az űrbe, ami kering a föld körül, kezdte Wernher. Itt állhatnak meg az űrhajók, üzemanyagot vételezni. Egy egész flottát kell indítani a Mars felé, legalább harminc hajóval, aminek a többsége vezető nélküli, csak üzemanyagot és egyéb készleteket szállít. Elég egy hetvenfős, asztronautákból álló legénység, az el tudja majd vezetni ezt az egész flottát. De addig még nagyon sok kísérletnek kell eltelnie, például legelőször természetesen a Holdra kell embert juttatni, az mégiscsak közelebb van, még előbb egyáltalán csak az űrbe is ki kellene jutni. Addig is fel kell építeni egy Hold-bázist az Antarktisz legmostohább részén, hogy olyan épületeket és eszközöket tudjunk kifejleszteni, amelyek elviselik majd az idegen világok klímáját.

Ehhez persze meg kell nyerni a háborút, vetette közbe mosolyogva apa. August bólogatott, Wernher viszont legyintett. A háború megnyerése is könnyebben menne, hogyha meghódítanánk az űrt. Képzeld csak el Max, ha a rakétáinkkal onnan fentről vennénk célba az amerikaiakat, bizony hamar elfogadnák, bármilyen feltételeket diktálunk.

A Führernek is tetszett az elképzelés, legalábbis régebben. Most nem lehet tudni, mikor vetheti fel újra a nagyobb rakéták kivitelezését, amikor érthetően más célokra kell használni a forrásokat. Talán ha tudósok vezetnék az államot, mondta Wernher, ahogy azt Plátón álmodta, mernénk ilyen kockázatot vállalni.

Erre persze megfagyott a levegő. August elsápadt. Nyilván nehéz napjuk volt, de láthatóan nem ez volt az első alkalom, hogy Wernhernek sikerül ilyen ostobaságot kimondania, lényegében ismeretlen társaságban.

Apa persze megnyugtatóan legyintett, nem történt semmi. Innen valóban nem is fog kikerülni semmi. Persze a következő másodpercben már tudtam, hogy innen nem fog kikerülni semmi – hacsak mi nem akarjuk. A von Braunok eddig is apa lekötelezettjei voltak, ez most teljessé vált. Wernher ezzel az egyetlen mondatral zsarolhatóvá is tette őket. A délutáni események után Hitlernek elég volna ennél kevesebb is, és a Gestapo sem túl válogatós. Dorotha, anya, még én is, mind apa tanúi vagyunk, aki most egy könnyed legyintéssel jelzi, hogy nem történt semmi. Annyit én is tudok, a tudósok mostani megfenyítése nagy lehetőség neki, hogy a támogatásuk fejében rést üssön a fegyvergyártó vállalatok szövetségén, és képes legyen végre beszállni az üzletbe, nemcsak a szokásos munkaerő-kölcsönzéssel, hanem egyéb komoly beruházásokkal. Wernher csillagháborús terveinél is ott leszünk, hogyha véletlenül megvalósítaná, ebben biztos vagyok. Talán addigra még a Henkelt is le tudjuk gyűrni, bár ez nagyjából akkora képtelenség, mint a Mars-utazás maga, de álmodni azért lehet.

Apa megígérte, hogy este átbeszéljük az eseményeket, kíváncsi leszek rá. Persze alig van ideje, a propagandának nagyon fontos a berlini takarítás és azonnali újjáépítés akciója, amihez minden munkaerőt mozgósítanak Keletről, az SS átirányítja a táborok és ipari központok foglyait. A Führer is azonnal a helyszínre látogatott, mutatták a híradóban is, a romok között. De valószínűleg olyan nagy a sugárszennyezettség, hogy új-Berlint, vagyis a megálmodott Germánia nevű várost valahol a régi helyétől biztos távolságban fogják felépíteni.

Még épp van idő, hogy elugorjak úszni egyet. Lotte haragudni fog, ma sem leszünk együtt, de hát hadd haragudjon, annál jobb lesz holnap éjjel.

Tegnap a strandon igazság szerint nekem is eszembe jutott az atomfegyver, hogy milyen volna, ha megtámadnának minket. És milyen lehetett Berlinben, ugyanígy a strandon. Ráadásul ott rengetegen voltak, míg itt alig valaki. Ha nem lett volna az Ahnenerbe-beavatás miatti felmentésem (amit közben végleg a téli napfordulóra halasztottak, de ez már mindegy is), már én is Franciaországban lennék. Így maradt még egy hetem.

Igazság szerint élvezem, hogy nincs kint szinte senki. Világéletemben egy üres városba vágytam. Most majdnem ez a helyzet, az utcán elvétve járnak emberek, a strandon négyen-öten ha lézengünk a medence körül. Míg Lotte leburnult Diánai hátát kenegettem, lecsúsztatva a kezeim oldalt a melléhez, amitől persze kissé megremegett, az egész lepergett a szemem előtt. Nem lenne légiriadó, hiszen a gép messze a radarok hatótávolsága fölött jár, onnan ereszti ki a terhét. Csak egy óriási villanás. Ha éjszaka volna, hirtelen nappali világosságba borulna minden, nappal pedig, gondolom, mintha a pokol jött volna el a földre. Aztán az egyre távoluló tűzgömb, ami mindent elemészt, és nem menekülhetünk előle. Elképzelem, ahogy beleugrunk a vízbe, de hiába, mert a tűz kiszárítja a medencét, és porrá éget minket is, a hamvaink pedig egy nagy, nyitott, kicsempézett betonsírban maradnak. Olyanok lennénk, mint az egyiptomi fáraók vagy a babiloni királyok.